

Nr. 7. Reglen stemmer i realiteten med statskatteloven § 12 e. Denne bestemmelse nævner specielt som formueskattepligtig retten til at oppebære tiende, jordskyld, eller arvefæsteafgifter; da disse forhold næppe har nogen praktisk betydning længere, har man udeladt denne opregning.

Til § 97.

Paragraffen indeholder reglerne for værdiansættelsen af de skattepligtige aktiver.

Nr. 1. Den gældende lovgivnings regel om, at en ejendom, der ikke er vurderet til ejendomsskyld på det tidspunkt, da formueansættelsen skal finde sted, skal værdiansættes efter de i loven om ejendomsskyld foreskrevne regler, er erstattet af en regel om, at en sådan ejendom skal ansættes til sin værdi i handel og Wandel. Man har herved tilsigtet at klargøre, at de skattelignende myndigheder selvstændigt må skønne over ejendommens værdi i handel og Wandel. Reglen, der er i overensstemmelse med kommissionsudkastet, vil finde anvendelse på ejendomme i udlandet og i tilfælde, hvor der er sket køb af en på tidspunktet for formueopgørelsen endnu ikke særskilt vurderet parcel. Den vil i praksis betyde, at man i de sidstnævnte tilfælde normalt regner med ejendommens anskaffelsesværdi, indtil særskilt vurdering finder sted. Er der sket afhændelse af en del af en til ejendomsskyld vurderet ejendom, uden at ny vurdering har fundet sted på tidspunktet for formueopgørelsen, har man i overensstemmelse med gældende praksis og med kommissionsudkastet foreslået, at den tilbageblevne del af ejendommen skal ansættes til ejendomsskyldværdien med fradrag af den værdi, hvormed den afhændede del af ejendommen indgår i ejendomsskyldværdien.

Det er i praksis antaget, at en person, der foretager nybygninger eller ombygninger på sin ejendom, ikke er pligtig til at medregne den i byggeriet nedlagte kapital i sin formue, men at han må regne med den gældende vurderingssum til ejendomsskyld. Under hensyn til, at den anvendte kapital på denne måde bliver unddraget formuebeskatning, indtil omvurdering har fundet sted af ejendommen, gik skattelovskommissionen (kommissionsudkastets § 55, nr. 1, næstsidste pkt., bemærkningerne side 108) ind for, at beløb, der efter ejendommens seneste vurdering til ejendomsskyld er anvendt til nybygning, ombygning eller tilbygning samt til tilkøb af ikke særskilt vurderet areal, skulle medregnes i formuen, indtil ny vurdering af ejendommen har fundet sted.

Det vil som regel ikke være forbundet med vanskeligheder for skatteyderen at opgøre de beløb,

der på denne måde skal medregnes, og da det ikke synes rimeligt, at sådanne beløb ikke formuebeskattes, har man optaget kommissionsudkastets regel i nærværende lovforslag. I martsforslaget var den udeladt under henvisning til, at dens finansielle betydning skønnedes at være ringe.

Et ubetinget krav om, at en fast ejendom skal ansættes til ejendomsskyldværdien, medfører i tilfælde, hvor der er indtruffet skade på ejendommen, og hvor der i anledning af den skete skade er udbetalt eller haves krav på den skatte i henhold til indgåede forsikringskontrakter, at erstatningsbeløbet kommer under formuebeskatning, uanset at det kun dækker en indtrådt værdiforringelse af ejendommen. For at undgå dette har man i sidste punktum foreslået, at der skal bortses fra sådanne forsikringsbeløb; men dette gælder dog kun, indtil der efter den skete skade har fundet en omvurdering sted. Reglen erstatter den i de årlige ligningslove, senest lovbekendtgørelse af 22. december 1953 § 16, givne regel om, at ejeren af den skadelidte ejendom skal stilles, som om skade ikke var indtruffet.

Nr. 2. I henhold til den gældende statskattelovs § 14 ansættes skibe efter deres salgsværdi. Som vejledning tjener særlig den sum, for hvilken de måtte være forsikret.

Efter kommissionsudkastet (§ 55, nr. 2, — bemærkningerne side 109) skulle skibe ansættes efter salgsværdien. Kommissionen udelod henvisningen til forsikringssummen, men det fremgår af bemærkningerne, at begrundelsen herfor er, at denne ville kunne være vejledende selv uden udtrykkelig lovbestemmelse derom. Kommissionen foreslog derimod som noget nyt efter norsk forbillede indført en bestemmelse om, at ligningsrådet for visse grupper af skibe fra år til år skulle kunne fastsætte tonnageværdier under hensyn til alder, størrelse og skibstype, hvilke værdier ville være at lægge til grund ved formueansættelsen, medmindre ligningsrådet på grund af særlige forhold skønnede, at en anden værdiansættelse var påkrævet. Denne regel er udeladt, idet man har anset det for uheldigt ved en positiv lovbestemmelse at afskære ejerne af visse kategorier af skibe fra at påklage værdiansættelsen af skibene til landsskatteretten.

I perioder, hvori der ikke er betydelige udsving i anskaffelsessummerne for skibe, er det naturligt, at man i praksis accepterer en ansættelse af skibe til deres anskaffelsessum ÷ ordinære afskrivninger. Man har fundet det praktisk at fastslå dette princip i lovbestemmelsen, der iøvrigt foreskriver, at i tilfælde, hvor der er betydelige differencer imellem en værdiansættelse af skibene efter førnævnte prin-